

№141

315 130 м. Зіньків
Полтавська обл.
вул. Першотравнева 19/3
Аксюк Надія Василівна

С. 1

Шановна редакція «Сільських вістей»

Я давня Ваша читачка і шанувальниця газети вирішила (хоч ніколи ще не писала до Вас) написати в газету й собі. Дуже болючі теми порушує тепер газета і не можу мовчати зачіпає за живе! Так як сіль на рани! Так цей біль душі людської «Книга-меморіал « 33 рік голод»

Дуже вчасно порушено клопотання про відкриття пам'ятника-меморіала жертв голоду! Ще живі єсть родичі, сусіди, знайомі тих, хто помер од голоду в 1933 році, коли була голодовка не від неврожаю, чи посухи, а штучно створена «вождем всіх народів» Сталіном! Скільки вилягло людей в цей голодний рік 1932-1933?! І нашу квітучу, хліборобну Полтавщину не минуло це лихо теж! Знаю цілі сім'ї де вижило з сім'ї часом 1-2 чоловік, а то цілі родини вимирали

С.2

від голоду! В знайомій родині де було п'ятеро дітей вижила одна і мати пухла від голоду ледве врятувала останню дитину. Померло стільки народу в той голодний рік! Я тоді почала ходити до школи і опухла не змогла. Памятаю як прийшли до нас в квартиру де ми жили (це містечко не село - Зіньків) шукати хліб з щупом порили все в хаті, все перевернули. Були в мамі на печі вузлики з насінням на весну сіяти город: квасолі, соняшнику, гарбузів. То і їх забрали нещадно все до останньої картоплини до зернятка! Зоставляли голодних в пустих стінах людей! Ми з мамою попухли. Пізніш приїхала сестра мачухи й забрала мене до батька в Кривий Ріг де був і брат мій. Так ми врятувались на Донбасі де батько був у совхозі агрономом. А маму ледь спасли. Та скількох рідних і сусідів не стало в той голодний рік! Тому й потрібна народу сувора, хай

С. 3

болюча – Пам'ять! Щоб було де уклонитись тим, що пішли завчасно з життя через штучний голод!

Та чи один цей голод виніс наш народ?! Мама розказувала що був великий голод в 1921 році: помер з голоду її батько-лікар і старша сестра побули дуже слабо. Тоді людей косив мор тифу, дизентерії та голод. Потім - цей найстрашніший голод 1933 рік, що уніс мільйони голодних людей. Яких ще й досі не забули ми живі! Пам'ять – це наша совість! Народ пам'ятає ним витримане лихоліття, все пережите. Пам'ятаю ці голодовки і я: рік 1933-й коли ходили збирати на смітники до тих начальників що добре жили й не знали голоду, а ми збирали перед їх вікнами лушпайки з картоплі, буряків та інші покидьки...

Мама була вчителькою, але в цей час не мала роботи по хворобі і нас як простих людей ніхто не підтримував. Продавати було нічого

С. 4

цінних речей не було хоч «торгсін» тоді був, що збирав тоді золото в людей. Хто мав – той так рятувався: здавали в той «Торгсін» колечка сережки, дукачі золоті і хрести. Таких було не багато не у всіх же було золото для «Торгсіну».

Був ще голод на моїй пам'ятаю 1946-47 рік. Ті роки теж унесли немало своїх жертв, через голодовку мерли люди і у нас. Їли ми і кору і кропиву і лободу, пухли з голоду, не всім довелось вижити. Тоді була посуха неврожай був і розруха післявоєнна. Як вижить вдалось: це чудо, що не померли! Од кропиви видно щиріці і лободи спаслись?! Скільки народу нашого звів у могили передчасно Сталін! Як безжальний цар Ірод! Гірше! Тож пам'ятник народ збудує, дасть свої на це гроші, але цю справу треба зрушити! Та й давно пора! Вже читаємо, що десь в Канаді єсть пам'ятник «Жертв голоду 1933 р» [Журналіст України N 11] Пора! Давно пора згадати й нам!

Надія Аксюк м. Зіньків.